

2365 1. Beh. af Lovf. om Tillægsb. for Finantsaaret fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875. 2366

den gennemsnitlige Indtægt 700 Rbd.; den steg i det næste Aar til 800 Rbd. og holdt sig i de følgende Aar omtrent dertil, indtil Theatret endelig nu har naaet en Indtægt, som det selv har skaffet sig i de sidste Aar, og som man af Statsregnskabet vil se er hverved 1,000 Rbd., idet der nemlig af 254 Forestillinger er indkommet 250,000 Rbd. Hvorledes har imidlertid Statens Stilling ligeoverfor Theatret været i samme Tid? I de sidste Aaringer af Halvtredsene var Statens Bidrag i Virkeligheden omtrent 100,000 Rbd. Der var nemlig direkte Tilskud af nogle og halvtredstydte Tilskud Rbd.; et Tilskud under Form af Dyrtidstillæg og senere Sædtillæg, som i flere Aar er gaaet op til imellem 25 og 26,000 Rbd., og endelig var der Pensionsbyrden, som udrededes for Theatrets Vedkommende med omtrent 33,000 Rbd. Hvorledes er man gaaet frem i de forløbne Aar med Hensyn til disse Byrder? Det maa bemærkes, at man med Hensyn til Pensionsbyrden strax begyndte med at gjøre Skaar deri, saa vanskeligt Forholdet end derved blev for Theatret. Man bortskar af det Bælsb, man ved Vacance kunde anvende, først en Fjerdedel, dernæst en Treiedel og dernæst to Treiedele, saaledes at der altsaa kun blev een Treiedel tilbage, og endelig gjorde man det afgjøvende Skridt, ved at bestemme, at der ikke lenger kunde ansættes Nogen ved Theatret med Pensionsberettigelse. Man har altsaa derved naaet det Resultat, at der i den Henseende kun er Tale om en bestandig aftagende Sum, som efter et vist Antal Aar maa aldeles forsvinde. Med Hensyn dernæst til Tilskudet under Form af Dyrtidstillæg og Sædtillæg gjorde man i Aaret 1860 den Forandring, at man i Stedet for at betale, hvad det virkelige bælsb sig til efter Bestemmelserne, nemlig 25—26,000 Rbd., indfrænsede Tilskudet til 15,000 Rbd., og endelig bortskar man det ganske ved den sidste Ordning 1870, saaledes at der fra 1870 fra Statens Side ligefrem kun skal ydes 50,000 Rbd. til Theatret, hverken mer eller mindre. Mere er der heller ikke blevet ydet, og efterat det nye Theater nu er kommet frem, har man jo fra Ministeriets Side paa Theatrets Budget kun opført 40,000 Rbd. som Tilskud dertil, medens som sagt ingen Pensionsberettigelse gives, og der ikke er Spørgsmaal om Tillæg paa anden Maade. Naar man nu vil spørge, om der er Udsigt til, at dette Bælsb nu vil være tilstrækkeligt, maa jeg sige, at jeg holder mig for fuldstændig overbevist om, at det vil være det, taffet være netop det nye Theater. Det er

vel ikke muligt at have nogen bestemt Forestilling om, hvad Indtægt Theatret kan give. Da Finantsloven blev forelagt, havde man slet ingen Forestilling derom, men efterat der først i en halv Maaned har været Leilighed til at faae den første Nysgjerrighed efter at se det nye Theater tilfredsstillet, har Theatret nu spillet i 2 Maaned under høist uheldige Vilkaar, hvad Enhver kan vide, da der endnu var Begrændsning i de Ting, der skulde bruges, og da der har været en overordentlig høj Grad af Sygelighed og Fraværelse hos Personalet. Ikke bestomindre og uagtet man har valgt den Vej at sætte Prisen for en meget stor Del af Pladsene overordenlig billig — noget, man ikke hidtil har kjendt ved Theatret — har det vist i de to forløbne Maaned vist sig, at Gjennemsnitsindtægten har været omtrent 1,500 Rbd., medens Gjennemsnittet som sagt tidligere var 1,000 Rbd. Det er nu ganske vist, at der vil gaa betydeligt Mere med i Udgifter ved et stort Theater, men jeg er dog overbevist om, at der ikke vil være nogen Vanskelighed ved at fastholde den Stilling, som er antydet fra Ministeriets Side med Hensyn til en Nedsættelse af Tilskudet, og jeg er ligeledes overbevist om, at der ikke gives nogen Stad, som har et Nationaltheater, der behandles og erkjendes som Statsinstitut, til hvilket Staten ikke tilskyder mere end 30 a 40,000 Rbd. Jeg tror, at denne hele Overfigt vil vise, hvor urigtig den Forestilling er, at Theatret efterhaanden har medført en stigende Byrde for Staten, men at der tværtimod bestandig er stræbt hen til at faae Tilskudet til Theatret nedbragt saa meget som paa nogen Maade mulig, naar det endnu skulde kaldes en Statsinstitution. Jeg skal hermed slutte. Jeg tror, at de Betragtninger, der her ere fremkomne, virkelig have deres Betydning ved Spørgsmaalet om Bedømmelsen af denne Sags hele Stilling og Beskaffenhed, og jeg nævner endnu det Saab, at det, som det hedder i Anmærkningerne, vil erkjendes, at Ministeriet under ualmindelig vanskelige Forhold, og da en Standsnings af Arbeidet vilde medføre uberegnelige Tab, har handlet forsvaret og i Sagens Interesse. Jeg tror fremdeles, det vil erkjendes, at det derved og kun derved har kunnet lykkes indensfor en efter vore Forhold ubørt kort Tidsfrist at faae opført et Theater, som man dog maa sige i Skjønhed, Hensigtsmæssighed og Sygelighed har overgaaet Forventningerne, og som endnu giver god Udsigt til, at man vil kunne naae det her saa stærkt efterstræbte, men i sig selv saa vanskelige